

ше. Рибарътъ, обикновенно покоренъ и подгърбавенъ, сега вървѣше исправенъ, по-високъ отъ всички войници, пълненъ съ достоинство. До сега въ него не бѣхъ забѣлѣжили толкова величие. Човѣку се струваше, че това е монархъ, който върви напредъ, окръженъ отъ народа и войницитѣ си. Отъ всички страни се чуехъ гласове: „Петъръ отива при Господа!“ Всички като че забравихъ, че го очакватъ мъчения и смъртъ. Тѣ вървѣхъ тържествено, въ тѣсна тѣлпа, но спокойно, като съзнавахъ, че слѣдъ смъртъта Христова на Голгота до сега не е ставало още нищо по-велико, и че както оная смъртъ е искупила грѣхветѣ на цѣлия свѣтъ, тъй и тая ще искупи грѣхветѣ на града.

По пътя хората съ изумление се спирахъ, като виждахъ тоя старецъ, а вѣрующитѣ, като ги тупахъ по раменетѣ, спокойно имъ казвахъ. Гледайте какъ умира праведникътъ, който е познавалъ Христа и който проповѣдваше любов“. А тѣ се замисляхъ и си заминавахъ, като си казвахъ: „Наистина, тоя човѣкъ не може да бѣде грѣшникъ!“

По пътя замлѣквахъ викветѣ и уличния шумъ. Процесията се движеше по край новопостроенитѣ къщи, срѣдъ бѣлитѣ колони на храмоветѣ, надъ покривитѣ на които висѣше небето, дълбоко, спокойно и ясно. Наоколо бѣше тихо, само отъ врѣме на врѣме се чуехъ дрънканието на войнишкитѣ оръжия и шепотътъ на молящи се. Петъръ се вслушваше въ послѣднитѣ и лицето му все повече се озаряваше отъ радостъ, макаръ че погледътъ му едва можеше да съзрѣ тия хиляди вѣрующи. Той чувствуваше, че е завършилъ дѣлото си и знаеше, че истината, която прѣзъ цѣлия си животъ распространява, ще завладѣе цѣлия свѣтъ, като вѣлна, и че нищо вече не ще може да я одържи. И като мислѣше за това, той вдигнъ очитѣ си къмъ небето и каза: „Господи, ти ми заповѣда да завладѣѣхъ тоя градъ, който господарува надъ свѣта, и азъ го завладѣхъ. Ти ми заповѣда да основахъ тука теоята столица и азъ я основахъ. Сега това е твой градъ, Господи, а азъ идъ при Тебе, защото вече се много уморихъ“.

И като минаваше покрай храмоветѣ, той имъ казваше: „Вие ще станете храмове Христови“. И като гледаше тѣлпата народъ, минаващъ по край него, той му казваше: „Вашитѣ дѣца ще бѣдхтъ слуги Христови“, и той вървѣше въ съзнание на побѣдата, въ съзнание на своитѣ заслуги и сили, свѣтълъ, тържественъ, великъ. Войницитѣ го прѣкарахъ прѣзъ триумфалния мостъ¹⁾, като че неволно свидѣтельствующъ за

1) Pons Triumphalis